ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος & Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Ἀφορμή γιά νά γραφεῖ τό φυλλάδιο αὐτό μοῦ δίδει ἡ κραυγή ἀγωνίας πολλῶν γονιῶν τῆς ἐποχῆς μας πού βλέπουν τά παιδιά τους, τά σπλάχνα τους, νά χάνονται καί κραυγάζουν μέ πόνο ψυχῆς: *«Χάνουμε τά παιδιά μας»*. Τά κερδίζει ὁ κόσμος, τά ἀφανίζει ἡ ἁμαρτία καί αὐτή μέ τήν σειρά της τά παραδίδει στόν κοσμοκράτορα τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ, στόν διάβολο. Καί ἐρωτοῦν ἀπεγνωσμένα: Τί νά κάνουμε; πῶς νά κερδίσουμε τά παιδιά μας; Πῶς νά τά ἁρπάξουμε ἀπό τήν φλόγα πού τά μαραίνει καί τά θανατώνει;

Ὁ Χριστός πού ἦλθε γιά νά γλυτώσει καί νά λυτρώσει, ὄχι μόνο τούς νέους, ἀλλά κάθε ἄνθρωπο, πόνεσε πρῶτος καί μᾶς δίδαξε τόν τρόπο γιά νά κερδίσουμε τούς νέους. Κι αὐτοί μέ τήν σειρά τους νά κερδίσουν τήν ψυχή τους καί τήν ζωή τους, ἁρπάζοντάς την ἀπό τόν ἀνθρωποκτόνο ἄρχοντα τοῦ κόσμου, τόν διάβολο. Αὐτήν τήν ἴδια μέθοδο ὑπενθυμίζει ἡ Ἐκκλησία μας σ' ὅλους τούς γονεῖς καί παιδαγωγούς ὅλων τῶν αἰώνων. Καί σήμερα διασαλπίζει ἡ Ἐκκλησία, μέ τήν θαρραλέα καί ζωντανή ἀληθινή φωνή της, σ' ὅσους ζητοῦν σανίδα σωτηρίας, μέσα στήν τρικυμία καί τήν πλημμυρίδα τῆς ἁμαρτίας πού ἀπειλεῖ τά παιδιά τους, τά ὄνειρά τους, τίς ἐλπίδες τους, ὅτι γιά νά βροῦμε καί νά κερδίσουμε τούς νέους χρειάζεται:

α) Σωστή εὐαγγελική ἀγωγή. Τά παιδιά μας χρειάζονται ἀρχές. Χρειάζονται φλογερούς γονεῖς καί δασκάλους πού θά τούς μεταλαμπαδεύσουν τήν φλόγα τῆς πίστεως. Μόνο ἡ πίστη μπορεῖ νά μαράνει καί νά κατακαύσει τήν ἁμαρτία πού κατατρώγει τίς ψυχές τους. Ἡ πίστη στόν Χριστό, στό Μοναδικό Σωτήρα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀρχές αὐτές θά ἀποτελέσουν τίς προσωπικές μαρτυρίες τῶν νέων μας, τά βιώματά τους πάνω στά ὁποῖα θά στηριχθοῦν, ὄχι γιά νά διασωθοῦν μόνο στό παρόν, ἀλλά καί νά ἀτενίσουν τό μέλλον μέ ἐλπίδα καί αἰσιοδοξία. Μέ πίστη καί ἀγάπη γιά τήν ζωή.

β) Πολύ περισσότερο ἀπό τίς ἀρχές καί τά ἰδανικά, **χρειάζονται ζωντανό παράδειγμα** ἀπό μᾶς τούς μεγαλυτέρους τους πού τούς τά διδάσκουμε. Εἶναι ἀνώφελο νά τούς διδάσκουμε πράγματα πού στήν ζωή μας τά ἀρνούμαστε. Θέλουν νά μᾶς βλέπουν συναγωνιστές τους στόν ἀγώνα γιά τήν ζωή. Νά προηγούμαστε ἐμεῖς. Νά βλέπουν ὅτι δέν τούς διδάσκουμε μιά συμβατική ἠθική, ἀλλά ἀληθεύουμε τήν πίστη μας μέ τόν ἀγώνα μας.

γ) Μή λησμονοῦμε **τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στόν ἀγώνα μας καί τόν ἀγώνα τους.** Ὁ Χριστός συμμετέχει καί ἡγεῖται σ' αὐτόν τόν ἀγώνα, συναγωνίζεται καί συμμαρτυρεῖ. Δέν εἶναι μάταιος κόπος ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς μέ ὁδηγό τόν Χριστό. Συμπάσχουμε μέ τόν Χριστό καί ἀνασταινόμαστε μαζί Του. Ἄν δέν ἔχουμε μετοχή στό σταυρό Του, πῶς θά συμμετάσχουμε στήν ἀνάσταση καί τήν δόξα Του;

δ) Καί τέλος μᾶς χρειάζεται νά πληροφορηθοῦμε, ὅτι τέτοια **ζωντανά παραδείγματα** ἀνθρώπων πού ἀγωνίστηκαν καί ἐπέτυχαν νά κερδίσουν τίς ψυχές καί τούς συνανθρώπους τους γιά τόν Χριστό **εἶναι οἱ Ἅγιοι τῆς πίστεώς μας.** Οἱ μάρτυρες, οἱ ἱεράρχες, οἱ ὅσιοι, ἄνδρες καί γυναῖκες, νέοι καί γέροι, ἐπιφανεῖς καί ἀφανεῖς, ὅλοι ἐβάστασαν τόν ἀγώνα τῆς ζωῆς στηριζόμενοι στόν Χριστό. Καί τώρα δείχνουν σ' ἐμᾶς τήν θαυμαστή ἀλλοίωση πού ἐπέφερε ἐπάνω τους ἡ Δεξιά τοῦ Ὑψίστου. Καί μᾶς ἐνθαρρύνουν νά τούς ἀκολουθήσουμε στόν ἀγώνα καί τήν πάλη μέ τόν διάβολο. Σίγουρα θά εἴμαστε νικητές μαζί τους.

Γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας μόνο αὐτά εἶναι τά ἀρραγῆ θεμέλια, πάνω στά ὁποῖα πρέπει πρῶτοι ἐμεῖς νά ἔχουμε θεμελιώσει τήν ζωή μας καί στήν συνέχεια νά ὁδηγήσουμε καί τά παιδιά μας νά μᾶς ἀκολουθήσουν καί νά μᾶς μιμηθοῦν.

Πρίν προχωρήσουμε στήν ἐκτόξευση τοῦ *«ἀναθέματος»* ἐναντίον τῶν παιδιῶν μας, ἄς ρωτήσουμε τούς ἑαυτούς μας: Πόσο ζῆλο δείχνουμε, γιά νά γνωρίσουν σωστά καί μέ πληρότητα τόν Χριστό τά παιδιά μας;

Ἡ Ἐκκλησία γνωρίζει μόνο ἕνα τρόπο, γιά νά ἑνώνεται μέ τόν Χριστό ὁ ἄνθρωπος: Τήν ὁλοκληρωμένη ἔνταξή του στήν κοινωνία της.

ΠΟΙΟΙ ΝΕΟΙ ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Τά ναρκωτικά δέν τά χρειάζονται:

α) Ὅσοι νέοι ἔχουν *«πιστεύω».* Ὅσοι νέοι ἔχουν ἀρχές καί ἀξίες στή ζωή τους. Ὅσοι ζοῦν μέ τήν χαρά πού τούς δίνει ἡ πίστη τους στόν Θεό καί ἡ προσήλωσή τους στόν ἁγαθό νόμο τοῦ Θεοῦ. Μέ τήν πίστη του ὁ νέος ἐξέρχεται ἀπό τήν φυλακή τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ του καί ἀγκαλιάζει μέ ὅλη τήν ὕπαρξή του πρῶτα τόν Θεό Πατέρα κι ὕστερα τήν κοινωνία τῶν ἀδελφῶν του. Ἡ πίστη καί ἡ ἀγάπη δίνουν νόημα στή ζωή του καί τόν ἐνισχύουν νά ἀγωνισθεῖ, γιά νά ἀγαπήσει τούς ἄλλους σάν τόν ἑαυτό του.

Ἡ ἐξάρτηση φυλακίζει τόν νέο στά στενά ὑπαρξιακά του ὅρια καί δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά πραγματοποιήσει τό γεγονός τῆς ζωῆς ξανοιγόμενος στήν κοινωνία τῶν προσώπων ἀπό τήν ὁποία τρέφεται καί τήν ὁποία τρέφει μέ τήν ἀγάπη του. Μέ τήν πίστη δέν θά γνωρίσει ποτέ τήν ἧττα στήν ζωή, γιατί αὐτός πού ζεῖ μέ τόν Θεό νικάει καί κερδίζει ὅλες τίς μάχες. Μπορεῖ νά κατακτήσει τό ἄπειρο καί νά ὑπερβεῖ τά ὑπαρξιακά του ὅρια, πραγματοποιώντας τό σκοπό τῆς ζωῆς του.

β) Ὅσοι νέοι ζοῦν τήν χαρά τῆς οἰκογένειας. Εἶναι παρατηρημένο ὅτι δύσκολα ξεφεύγουν ἤ γλιστροῦν πρός τά ναρκωτικά παιδιά πού μεγαλώνουν σέ οἰκογένειες μέ γερούς συναισθηματικούς δεσμούς, ἁρμονικές σχέσεις ἀνάμεσα στούς γονεῖς, ἀλληλοσεβασμό καί κατανόηση, μέ ἀγάπη καί τρυφερότητα, ἀλλά καί μέ ἱεράρχηση στίς σχέσεις, στίς ὑποχρεώσεις καί τά καθήκοντά τους ἀπό τόν μεγαλύτερο μέχρι τόν μικρότερο.

Ἡ σχέση τῶν γονιῶν μέ τά παιδιά πρέπει νά εἶναι αὐθεντική, εἰλικρινής καί νά διέπεται ἀπό ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη. Οἱ γονεῖς δέν πρέπει νά μιλοῦν στά παιδιά τους, ἀλλά **νά συνομιλοῦν** μέ τά παιδιά τους. Ὁ *«ἰσότιμος διάλογος»* θά ἐνθαρρύνει τήν ἐπικοινωνία καί θά τά βοηθήσει νά ὡριμάσουν. Ἡ ἔλλειψη ψυχραιμίας, ὑπομονῆς, αὐτοσυγκράτησης, νηφαλιότητας καί ἡρεμίας βλά-

πτει τήν ἐπικοινωνία, σπάζει τούς δεσμούς καί ἀπομακρύνει τό παιδί ἀπό τήν οἰκογένειά του, ὥστε νά ἀναζητήσει λύσεις στά ἀδιέξοδά του μέ τούς μηχανισμούς τῆς «*δόσης*».

Εἰδικοί ἐρευνητές στό θέμα τῆς ἐποικοινωνίας γονιῶν-παιδιοῦ ἐπισημαίνουν ὅτι ἡ ἀσυνέπεια μεταξύ λόγων καί ἔργων στούς γονεῖς, ἡ ἀπρόσεκτη συμπεριφορά, ἡ διαταραχή τῶν ρόλων μέσα στήν οἰκογένεια καί κυρίως μεταξύ τοῦ πατέρα καί τῆς μητέρας ἤ τοῦ ἄνδρα καί τῆς γυναίκας ἔχουν ἐπιπτώσεις στήν συμπεριφορά τοῦ παιδιοῦ καί ὁδηγοῦν πολλά παιδιά στήν ἐξάρτηση.

γ) Ὅσοι νέοι διαμορφώνουν ἦθος καί χαρακτήρα μέσα ἀπό τήν παιδαγωγική διαδικασία τοῦ σχολείου καί τῆς σχέσεως παιδαγωγοῦ καί νέου. Τό σχολεῖο καί ὁ παιδαγωγός εἰσάγουν τόν νέο στήν ζωή, τόν ἐφοδιάζουν μέ τά ἀπαραίτητα προσόντα γιά νά δώσει τήν μάχη τῆς ζωῆς νικηφόρα. Ὁ παιδαγωγός τοῦ ἑρμηνεύει τόν σύνθετο κόσμο καί τήν κοινωνία, μέσα στήν ὁποία ζεῖ καί τόν βοηθᾶ νά ἐνταχθεῖ ὡς ὑγιές μέλος σ' αὐτήν. Τό ἐκπαιδευτικό σύστημα μεταδίδει γνώσεις καί δέν διαπλάθει ἦθος. Τά δύσκολα ἀρχίζουν ἀπό τήν στιγμή πού ὁ νέος θά πρέπει νά χρησιμοποιήσει τήν γνώση γιά τό λόγο γιά τόν ὁποῖο θέλησε νά τήν ἀποκτήσει: Γιά νά γίνει δηλαδή ἱκανός νά κάνει μιά ἐλεύθερη ἐκλογή. Κι αὐτό ἐπιτυγχάνεται μόνο ἀπό νέους μέ χαρακτήρα καί ἦθος, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδή ἀκριβῶς ἔμαθαν, μποροῦν νά ἐπιλέξουν γιά νά βροῦν τήν εὐτυχία τους καί τόν δρόμο τῆς ὁλοκλήρωσής τους. Ἀντίθετα, γιά τόν τοξικομανῆ ἡ ἤδη ὑπεύθυνη πράξη τῆς ἐκλογῆς γίνεται ἀκατόρθωτη, γιατί δέν τοῦ δόθηκε ἀπό τό ἐκπαιδευτικό σύστημα ἡ δυνατότητα νά δώσει κάποια ἀπάντηση στά βασικά ἐρωτηματικά τῆς ζωῆς.

δ) Οἱ νέοι μέ ἰσχυρή θέλησι. Τό πρόβλημα τῆς ἐξάρτησης σχετίζεται μέ τήν κεντρική λειτουργία καί δύναμη τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, πού εἶναι ἡ θέληση. Ἡ ἐξάρτηση ἀχρηστεύει καί ἀκυρώνει τήν θέληση τοῦ νέου. Ὁ νέος δέν μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στήν στέρηση τῆς οὐσίας, πού τοῦ χαρίζει τούς ψεύτικους παράδεισους. Γι' αὐτό καί ὅλη ἡ προσπάθεια πρόληψης ἤ καί θεραπείας εὑρίσκεται σ' αὐτή τήν ἐργασία: Νά ἀποκτήσει ὁ νέος ἰσχυρή θέληση νά πεῖ ΟΧΙ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΝΑ ΖΗΣΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΑΠΟ ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ.

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε., ΤΗΛ: 210 92 14 820, www.eptalofos.com.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

«ΤΑ ΘΕΜΕΛΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»